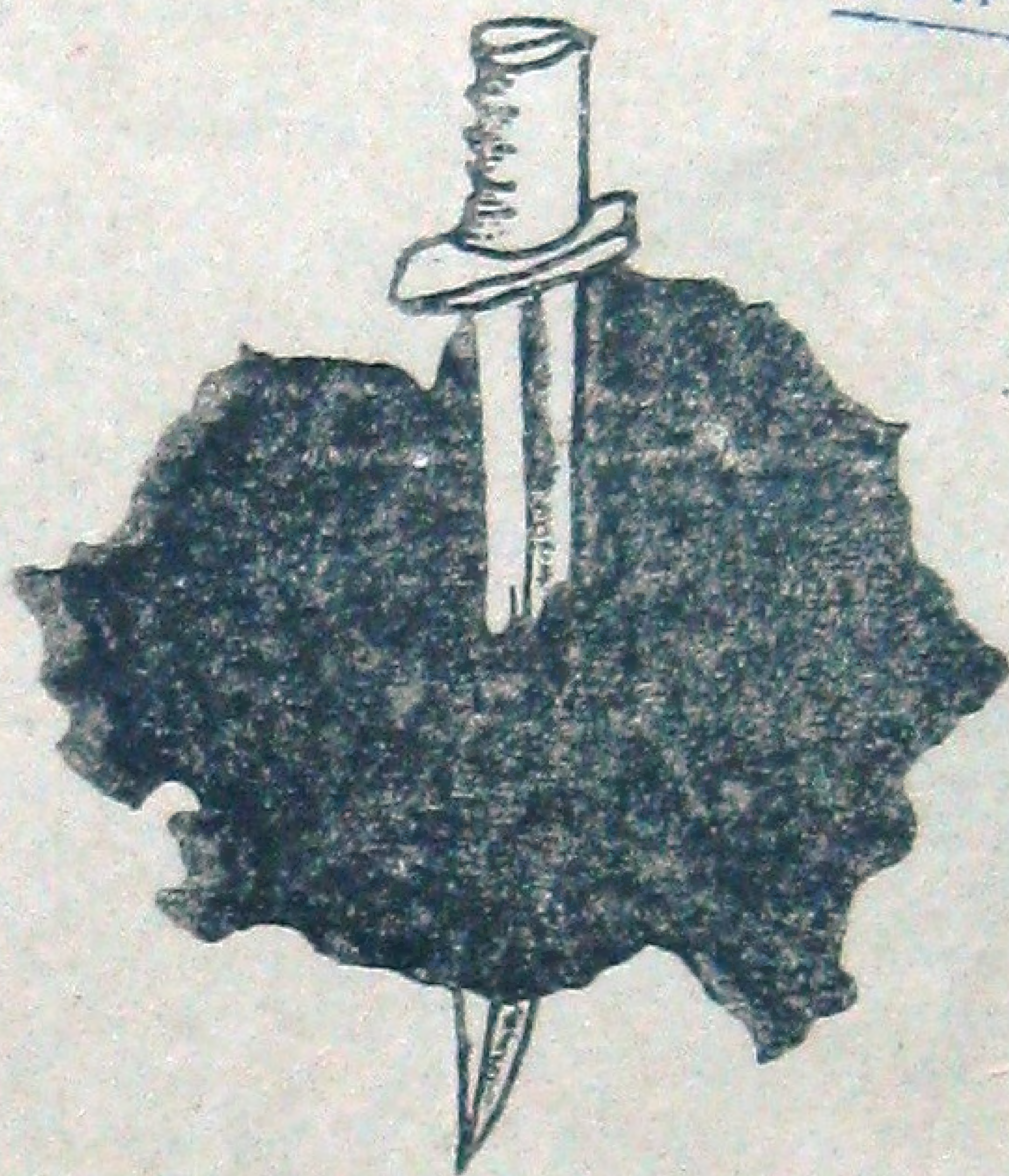
55

insemnări
(APUNTES)

Public. Lunara | PE DRUMUL ROMANISMULUI | Director: Radu Ghenea

No. 1 — NOEMBRIE 1951
BUENOS AIRES

Cine suntem si ce vrem

Suntem români, ridicați impotriva primejdiei comuniste incă de acum douăzeci și cinci de ani. Suntem impotriva oricărei dictaturi, de stânga sau de dreapta.

N'am fost amestecați in nici un fel de afaceri scandaloase, fraude, traficuri de influentă si comisioane.

Avem cultul libertății, respectăm demnitatea umană și munca.

Nu ne socotim perfecti, am comis și noi greșeli, dar ne mândrim că greșelile noastre au fost neinsemnate și lipsite de consecințe. dacă le comparăm cu cele făcute in cursul ultimelor decenii de o sumedenie de fruntași ai politicii românești și internationale.

Am iertat pe toți cei care ne-au lovit si defăimat, oricât a fost de maré nedreptatea, nu iertăm insă pe cei ce asupresc, jefuiesc si schingiuiesc Tara.

Credem că pentru proclamarea drepturilor p a t r i e i noatre, a menținerii in emigratie a unei conștiinte românești, a luptei pentru desrobire și a instaurarii inăuntru fruntariilor a dreptății sociale, nici o energie românească nu este de prisos. Si credem că nimeni nu este califacat pentru a nega unnui român care n'a trădat, nu a lucrat pentru regimul comunist si nu si-a pierdut onoarea, dreptul de a fi activ in orice dom e n i u are posibilitatea să servească interesele României.

..Ne considerăm integrați in uriașa cruciadă care va elibera popoarele subjugate de imperialismul comunist.

Vrem să aducem o contribuție constructivă comunității românești inițiind și stimulând definirea principiilor care astăzi ne-ar putea apropia pe unii de alții, iar mâine, acasă, vor putea spulbera confuzia, speculațiile ideologice si materiale, perpetuarea azuzurilor și a injustițiilor.

D i n onestă convingere si fără rezerve vom fi apărătorii substanței democratice — a tuturor libertătilor individuale — si ne angajăm solemn să nu ne abatem dela această normă. Vom denunta și combate insă, fără cruțare, toate degenerările demagogice și anacronice ale unei false democrații, abuzurile si corupțiile electorale, folosirea ca simplă masă de manevră a celor umili, facultatea de oprimare si exploatare a muncitorimii, amestecul politicii in magistratură si armată.

Vom combate orice tendințe de intoarcere la sisteme tiranice, dar credem că după dureroasele ei experiențe Tara noastră merită altceva decât reinstalarea la cârmă a unor perimate asociații de exploatare, pe care le-a suportat in deajuns si care. dacă ar reînvia, ar produce un climat propice unui neocomunism sau unei forme de naționalism arbitrar și intolerant.

Suntem convinși că peste tot, dar mai ales in țările care vor fi suferit ani lungi de dictatură comunistă, vechile formule vor fi devenit insuficiente pentru a readuce respectivele state nu numai pe o "linie de plutire", ci pentru a le asigura o desvoltare prosperă și armonică.

Oferim, prietenește, mâna tuturor celor ce au rămas români in cuget și simțire, nestăpâniți de patimi meschine si dispuși la o colaborare po z i t i v ă, corespunzătoare exigențelor viitorului.

Vom fi recunoscători tuturor celor ce p r i n concursul lor, p r i n observațiile, sugestiile si criticele lor obiective, ne vor permite să facem din aceste pagini un instrument util in serviciul unicului nostru obiectiv, al României.

"Insemnări".

APUNTES

"Insemnări" (Apuntes) es una nueva publicación mensual dirigida a los rumanos que han perdido sus hogares de una patria ocupada por un ejército extranjero y dominada por un régimen comunista impuesto y dirigido

Los que h e m o s tenido la suerte de disfrutar de la hospitalilad argentina, de encontrar en su bendita tierra la posibilidad de trabajar y ganar nuestra existencia y sobre todo de gozar del más preciado tesoro que es la libertad, participamos de todo corazón en las emociones, aspiraciones y alegrías del pueblo argentino.

Los que constituimos la redacción le "Apuntes" hemos tomado, ya hace muchos años, una actitud doctrinaria contraria a un sistema excesivo capitalista y hemos combatido, en ideas y con las armas, el comunismo.

Vale decir, que nos hemos situado ideológicamente —ya hace tiempo— en una "tercera posición" y si por nuestra condición de extranjeros no nos permitimos intervenir en la política del país que n o s brinda su hospitalilad, n u e s t r o s pensamientos se identifican con los principios del justicialismo, cuyas realizaciones admiramos y nuestros corazones laten por la grandeza argentina.

Pudiendo empezar la publicación de estos "Apuntes" en n u e s t r o idioma, — ofrecimos a esta noble nación y a sus dirigentes, nuestra lealtad y nuestra gratitud. que hoy como ayer y mañana c o m o hoy. guiará nuestros pasos.

STRUCTURA ROMNIEI DE MAINE

Intr-o zi neamul românesc va fi în sfârşit liber săşi hotărască soarta. Până atunci însă, peste suferinţele îndurate până acum vor veni altele şi mai crâncene; la distrugerile materiale ale războiului trecut se vor adăuga cele de zece ori mai întinse ale războiului viitor; cifra sutelor de mii de vieţi româneşti jertfite până azi va apărea măruntă faţă de pierderile de mâine.

Şi totuşi, oricât de mare ar fi prăpădul, neamul românesc insuşi nu va fi lovit de moarte, dacă va reuşi — în ziua când se va afla liber — să-şi construiască întreaga sa viaţă naţională, în conformitate cu realităţile româneşti şi cu însuşirile sale specifice.

De o sută de ani încoace, marea dramă a românismului a fost nepotrivirea dintre formele exterioare care au fost impuse vieţii sale naţionale şi realităţile vieţii româneşti. O sută de ani am fost stăpâniţi de minciuna unor instituţii politice copiate servil upă modelul altor ţări, instituţii cu totul străine de nevoile româneşti. O sutăde ani ne-am îngâmfat socotindu-ne "Belgia Orientului", în loc să căutăm să fim "România", pur şi simplu. Ne-am străduit să fim o copie, în loc să căutăm să fim un model.

Am ajuns astefel să avem o constituţie „avansată", un regim parlamentar „occidental", cu „vot universal, direct, egal şi secret", dar cu alegeri fabricate de Ministerul de Interne şi cu arestarea si uciderea propagandiştilor opoziţiei... Am avut o „monarhie constituţională", care dacă a dat bune rezultate în vremi de pace, sub regimul paternalist al Regelui Carol I, şi a prezidat unirea cea mare sub Regele Ferdinand, ne-a dat însă şi regimul de neruşinată pradă a banului public şi de fioroase asasinate politice al lui Carol al II-lea, o monarhie care n'a ştiut să împiedece la vreme pe acei care din meschine ambiţii personale au dat ţara pradă comunismului.

Am avut multe lucruri bune în România de ieri, dar şi multe păcate, datorite în primul rând tocmai acestei falşe structuri instituţionale şi politice a vieţii naţionale.

Mâine va trebui să construim din nou edificiul statului român şi întreaga viaţă naţională.

Pe ce baze o vom face? Pe aceleaşi greşite şi nepotrivite temelii care stau la origina stărei nefericite de ieri şi de azi? Vom ascunde în spatele aceloraşi strălucite faţade de carton, aceiaşi putrezeciune şi aceleaşi înşelătorii?

Sau, încetând cu maimuţăreala Franţei şi a instituţiilor ei vom căuta de data aceasta să imităm instituţiile şi felul de viaţă a noii ţări „la modă", tranplantând artificial în România formele exterioare ale democratiei aşa cum e înţeleaşă în U.S.A.? Să nu uităm că dacă, în veacul trecut, cel puţin între clasa stăpânitoare din România şi cea din Franţa erau unele asemănări, nu va exista nici măcar o posibilitate de comparaţie între stările de fapt si de drept ce va lăsa războiul viitor la noi în ţară cu cele din U.S.A.

Orice transplantări arbitrare a unor instituţii care pot fi bune acasă la ele, în ţara care le-a creat pe măsura ei, dar care nu se potrivesc cu nevoile noastre vor aduce noui si mari tulburări şi suferinte poporului român. Neamul românesc va avea mâine de rezolvat, în toate domeniile, probleme specifice situaţiei şi firei lui şi trebue să şi le rezolve singur — desigur în cadrul marei comunităţi a popoarelor ecropene şi a tuturor popoarelor lumii.

Să înceteze odată pentru totdeauna carageleasca grijă de „ce va zice Europa?" oridecâteori ne vom rândui casa după firea şi nevoile noastre! Să uităm că de şapte ani încoace stăpânitorii dela Bucureşti tremură la fiecare pas de „ce va zice Moscova?" Şi nici să nu le înlocuim mâine cu tot atât de ridicula şi nevrednica grijă — care stăpâneşte azi o mare parte a emigraţiei româneşti — : „Ce va zice America?"

Atât în războiul care vine, cât şi în lupta — poate şi mai grea de recoustrucţie şi restructurare a lumii, marile state chemate să o conducă au nevoie de aliaţi plini de avânt, dornici să se jertfească pentru nean Iar nu de mercenari gata să schimbe oricând de steag; au nevoie de colaboratori „eficienţi" — chiar dacă pot fi uneori incomozi — nu de slugi plecate, gata să-i înşele şi pe ei cum au înşelat pe atâţia alţii. Dacă e dat ca lumea de mâine să fie mai bună decât cea de azi, ea trebue clădită pe realităţi şi nu pe ficţiuni, pe sinceritate şi nu pe minciună.

Şi dacă neamul românesc vrea să contribue din toate puterile lui la această restructurare a lumii, el trebue săşi dea instituţiile statale, săşi îndrumeze viaţa naţională ţinând seamă în primul rând de realităţile din ţara lui şi de caracterele specifice ale fiinţei lui naţionale. Numai în felul acesta, va putea fi într'adevăr folositor omenirei, în vremurile care vor veni.

Grigore Manoilescu

Cuvântul Prietenilor

Soy el Amigo de Siempre

Dl. Prof. Dr. Branko Benzon, fost ministru plenipotenţiar al Croaţiei la Bucurasti, Bratislava şi Berlin, mare prieten al Tării noastre, ne noorează cu această colaborare.

Inaugurăm asfte o rubrică sub care vom publica, în spaniolă sau franceză, contribuţile unor personalităti străine, castigate cauzei româneşti si pline de incredere în destinul neamului nostru.

Cuantas veces no había yo reconocido ante mis nuevos amigos rumanos en Bucarest, con toda la sincerida, de que poco sabía yo de su país, un año atrás. Antes de haber podido realizar nuestro sueño milenario de resucitar el antiguo estado independiente croata, gran parte de lo que hemos leído sobre los rumanos nos venía a través de las agencias serbas, en aquellos tiempos denominadas jugoeslavas, las cuales permitían únicamente la filtración de reflejos negativos. Es lógico, que esto no podía facilitar los componentes para formarse una opinión o un conocimiento de un estado y de un pueblo vecino y amigo.

Reconozco que fué grande mi intranquilidad pero también lo fué mi interés, cuando en enero de 1941, como representante del gobierno croata, pocos meses después de la declaración de nuestra independencia, emprendí el viaje hacia Bucarest. Mi primera misión era de reparar lo que por tanto tiempo había sido descuidado, de facilitar el conocimiento recíproco entre los dos pueblos hermanos. Llevaba conmigo todos los datos que había podido juntar referentes a la vida cultural y política y al pasado histórico del país al cual era destinado. Pero todos estos elementos representaban pocos datos para mi futuro trabajo y también tenía en cuenta de que en Rumanía no debía contar con un conocimiento más profundo con respecto a los Croatas. Durante las largas horas de ese primer viaje había meditado mucho sobre todos estos aspectos y sobre las posibilidades de una acción eficaz y rápida de acercamiento.

Pensando en la situación geopolítica de Croacia, se puede decir que mi patria ocupa el rincón Sud Oeste de la Europa Central, en la frontera con los balcanes, en el cruce histórico por el cual se llegaba al corazón de la cultura europea. En una situación análoga se encuentra en el rincón Sudeste, rodeado en gran parte por el Danubio, el espacio geopolítico Rumano, también cruce de vías entre el Oriente y los baluartes más avanzados de los pueblos, centros culturales europeos. Y cuantas cualidades biológicas en común caracterizan los dos pueblos a través los siglos de sus existencias. En determinadas ocasiones una resistencia vigorosa, en otras una adaptación circunstancial a una serie de fuertes influencias exteriores, para poder resistir en su patrimonio nacional. Los Croatas con gran porcentaje de sangre eslava, católicos con el complejo de la cultura romana, y los Rumanos con gran porcentaje de sangre latina, con el antiguo idioma latino, ortodoxos, pero a pesar de ésto un pueblo distinto de los demás, en el mar del ortodoxismo eslavo.

Al bajar del tren en la gara de Nord me sorprendió un frío polar y pensé por un momento si ésto no iba a ser el presagio del mismo fenómeno en mi futura actuación.

Lo que sí no podía imaginar en aquel entonces, es cuan diferente iba a ser el día de mi despedida de ese país. La misma estación, pero el día habría de ser el fatal 4 de Abril de 1944. Acompañado por amigos rumanos con el más grande dolor en nuestros corazones, vimos como alrededor nuestro en el espacio de dos horas, todo se había transformado en un mar de llamas de aspecto dantesco. Para la historia rumana era el primer contacto real con la acción libertadora.

Pero el tiempo comprendido entre estas dos fechas, será para mí el más bello recuerdo, que guardaré con nostalgia hasta el fin de mi vida. Evoco a Rumania, la montañosa Transilvania —en su tiempo baluarte de la Europa Central—, las ricas llanuras de Valaquia y de Oltenia, los ríos de Moldavia cuna de la cultura rumana y en especial Besarabia, la provincia del dolor rumano. Conocí el país pero mejor aún conocí a sus habitantes. No con la mentalidad de un diplomático frío, sino con el corazón y es por ésto que desde el primer día había encontrado el camino hacia ellos. Quería al pue-

blo rumano, fuí y quedé amigo de los patriotas rumanos.

En una oportunidad el vicepresidente del gobierno, Mihail Antonescu, me había expresado con cierto rencor de que era de su conocimiento mi trato con grupos políticos hostiles al gobierno, que se me veía con el viejo presidente del partido de los campesinos rumanos y de que mi casa era frecuentada por gente leal al difunto Codreanu. Mi réplica fué muy concisa y sincera: "Acaso ellos, Excelencia, no son también rumanos y no quieren su patria con abnegación y fervor?".

A los pocos meses de mi permanencia en Rumanía tuve la gran satisfacción de ver los primeros frutos de mi trabajo. Las exposiciones croatas tenían que ser siempre prorrogadas, por el gran interés que suscitaban entre los amigos de las bellas artes, mientras los dramas de autores croatas eran aplaudidos temporadas enteras por un público entusiasta.

No obstante, la mayor satisfacción la tuve al pasar un día por un pueblo del extremo norte de Transilvania, cuando la gente de la estación de control enterándose de que yo era croata, dió expresión a sus sinceros sentimientos de gente sencilla, con estas palabras: los croatas son nuestros hermanos y aliados de armas en la lucha de nuestra independencia, lleve a su patria el mensaje de que nosotros les queremos de corazón.

Y en realidad ha sido grande la participación del ejército rumano en las fronteras orientales de su país, quedando fiel a su tradición de defensor de Europa, contra las agresiones del Oriente. Y esa lucha fué sellada también con la sangre de la legión Croata que moría con sus camaradas rumanos por los mismos ideales.

Creo que hoy ya nadie puede dudar de que la posición de 1941, tomada por los ejércitos rumanos al mando del Mariscal Antonescu, era la única posible, porque históricamente lógica para Rumania. Los enormes sacrificios con los cuales fué pagada tal determinación, no significan en la historia del pueblo rumano el fin, sino una renovada regeneración biológica y una resistencia aún mayor.

Cuando deseo decir hoy a mis amigos rumanos que soy el mismo amigo de siempre, aun si el destino me ha llevado a otro continente, recuerdo mis últimas conversaciones con tres hombres de la vida política rumana.

Al despedirme del Mariscal Antonescu en marzo de 1944, cuando las hordas rojas estaban ya a orillas del Río Prut, le pregunté si veía alguna posibilidad militar de salvar la situación. Estaba muy serio, pero sereno cuando me dijo: "Lo único que puedo hacer yo es luchar, porque es la sola manera de conseguir algo. Mis consejeros políticos me hablan de otra posibilidad, de negociar un acuerdo, pero mi opinión es que contra este enemigo el camino que nos queda es sólo luchar y lo voy hacer al precio de mi vida". Pocos meses después se había realizado el "arreglo", contra la voluntad del viejo mariscal, quien pagó con su vida y con la de cientos de miles de rumanos, a pesar de todas las garantías logradas, el acuerdo. Los que hicieron el arreglo eran pocos y viven hoy gozando de la hospitalidad y libertad de otros países.

A los pocos días de mi último encuentro con Antonescu tuve un otro con el ex presidente Maniu, líder de la oposición, hombre recto, con un brillante pasado poítico y la persona de mayor confianza de los Anglosajones. Ya circulaban rumores de negociaciones con Moscú y con los aliados. Me interesaban las explicaciones que podía darme sobre el rumbo que habían tomado los acontecimientos. "Es cierto todo esto, me dijo, porque yo mismo participé en la preparación de las propuestas. Una de ellas es que tenemos que volvernos contra los Alemanes, los cuales son en mi juicio más grandes enemigos que los rusos y tendremos que renunciar a la Besarabia en favor de Rusia, pero nos será devuelta la parte de Transilvania que los nazis regalaron a Hungría". "Señor Presidente, es posible que Vd. considere a Besarabia tierra menos rumana que la Transilvania? Cómo es posible por otra parte como patriota rumano, condenar solamente el dictamen nazi del palacio Belvedere y no hacer lo mismo con respecto al hecho de que en 1940 Besarabia fué arrancada a la madre patria, por especialistas en actos selvajes como Litvinov y Stalin. Según mi conocimiento el pueblo rumano vivió en Transilvania bajo el dominio húngaro centenares de años, resistiendo todas las tentativas de desnacionalización, mientras que en Besarabia, bajo la última ocupación rusa en el solo término de algunos meses, la población rumana bajó a un 60 %".

El Señor Maniu, con una sonrisa dominante, sacó de su bolsillo una carta de su gran amigo Benes, donde éste le aseguraba que los rumanos iban a tener un trato muy humano por parte de los rusos, sus aliados de mañana, y que la preocupación de Londres iba a ser de moderar las pretensiones rusas. Contesté su argumentación, para mi poco convincente, diciendole que ningún campesino u obrero y menos aún un intelectual croata podría aceptar esta tesis y que el mismo doctor Macek, presidente del partido rural cro-

ata y jefe de la oposición, no tardó de dejar el país para no esperar las tropas del mariscal Tito.

En fin, el último día de mi permanencia en Bucarest vino a saludarme un amigo de Ploeşti. — Era uno de los muchos Ion — que viven en la tierra rumana y que viven de ella. — Me dijo „amigo, tenemos los rusos ya del otro lado del Prut", como preguntándome lo que yo pensaba. — Le conté las dos opiniones antes citadas, de dos destacados hombres del estado rumano. — Su contestación ha sido para mí la contestación de todo el pueblo rumano y como un último saludo de su suelo y me acompaña a través de los años, pareciendome escucharlo en su sencillez grandiosa de aquel día: „el mariscal Antonescu cumplirá con su deber y su memoria perdurará entre nosotros. — Con respecto al señor Maniu, sepa amigo, que Londres está lejos mientras los soldados de Moscú están ya por entrar en nuestros hogares. — Nos quedaremos solos como hemos quedado solos, abandonados, tantas veces en el curso de nuestra historia. — Tratarán de aniquilarnos pero nosotros estrecharemos más nuestra unidad. — Nos decimarán pero no pereceremos todos y sabemos que este mal tendrá que pasar como pasaron los anteriores, esta fuerza tan grande hoy, legará a su fin y se desplomará. Llegará un día cuando otra vez un rumano joven nos conducirá a la sagrada lucha por nuestra libertad y nuestros derechos. En horas como estas fortalece nuestros ánimos el recuerdo, imperecedor en todas las cabañas de nuestro suelo patrio de otro joven que nos llamó un día en defensa de nuestros derechos y libertades.

Y para terminar, agrego yo lo siguiente: El mariscal Antonescu ha muerto pero no ha muerto la gloria y el heroísmo del soldado rumano, el pobre presidente Maniu se pudre en las cárceles comunistas y con él miles de rumanos, esperando que se realice el mensaje de Benes. Mi amigo vive, vive también en una gran cárcel porque hoy día todo su país es una cárcel, pero sigue luchando para romper las cadenas de su prisión y lo va a lograr porque no está solo. Como él hay cientos de miles, millones de rumanos sobre toda la tierra rumana, esperando para levantarse, el llamado de una canción como la de aquel heroico grupo de juventud, cuyo espíritu quedó eterno por ser invencible.

Nosotros Croatas que estamos sufriendo el mismo destino, nos sentimos espiritualmente unidos con los rumanos. Les saludamos con "Trăiască neamul român, trăiască România!"

Dr. Branko Benzon

Care-i Románia noastrá?

Nu facem nici o revelaţie senzaţională dacă afirmăm că trăim la un punct de răscruce, la o confleenţă în care se instâlnesc apele diferitor evuri istorice. In trecut diversele etape de evoluţie se succedau în timp. Astăzi coexistă.

Fenomenul este universal. Putem număra două Corei şi două Chine, trei Franţe (legală, comunistă, catolică), patru Germanii, etc.

In ceiace ne priveşte, discriminarea ni se aplică în contururi cu atât mai precise, cu cât mai simple. Trăim într'adevăr în prezenţa a trei Românii, distincte şi uşor de definit.

Care sunt?

Cea mai gălăgioasă şi cea mai falsă este România comunistă.

Gălăgioasă pentrucă uzurpând puterea, a monopolizat toate mijloacele de expresiune. In interiorul frontierelor acest monopol e absolut. Presa, radiodifuziunea, cinematograful, toate mijloacele de informaţiune, educaţie şi influenţare a maselor sunt în mâna ei. In exterior monopolul este important. Cu infime excepţii, naţiunile libere întreţin relaţii cu guvernul Anei Pauker, trimiţând la Bucureşti reprezentanţi diplomatici şi tolerând în respectivele lor capitale ambasadori, miniştri şi consuli "români".

Falsă pentrucă nu reprezintă în nici un chip autenticitatea romanească. Intr'adevăr, România comunistă ar fi putut înfăţişa o realitate dacă, pentru a vorbi ca marxistii, s'ar fi ivit in istorie ca o antiteză spontană, plămădită din substanţa neamului, împotriva unei "teze" învechite, pe punctul de a se dezagrega, teză reprezentată, să zicem, prin statul monarho-dictatorial al lui Carol II. Toată lumea ştie că acesta nu a fost cazul.

In ceiace priveşte "substanţa neamului" din care "irezistibilul torent al forţelor re-

voluționare" ar fi trebuit să se plămădească, după înseși mărturisirile oficiale mișcarea comunistă grupa în 1944 cam vreo 900 de indivizi, adunătură de lipoveni, ruteni, evrei, bulgari, scapeti, etc. Nouă sute de amarîti. trebuit al colectivităților minoritare, au pretins să reprezinte voința a douăzeci de milioane de români. Că această monstruoasă impostură nu ar fi fost niciodată posibilă fără prezența Armatei Roșii pe solul national, fără trădarea unui grup de nenorociți și colaborarea interesată a altui grup de străini de neam, oricine o înțelege.

Realitatea internă, in sensul de autenticitate românească, a regimului comunist este deci nulă. Si regimul o recunoaște implicit când, botezând "Republică Populară" caricatura de stat pe care a alambicat — o, renunță ca la o emblemă ce nu — l poate reprezenta, la numele de România.

Realitatea internațională a regimului erpeist ni se pare tot așa de discutabilă. In fond toată lumea știe că regimul Pauker Kișinevschi nu reprezintă n i c i interesele, nici voința popurului românesc. Formal însă străinătatea oficială atribuie, cu o tristă generozitate, existență guvernului dela București, admițând printr'o ficțiune, pe cât de șubredă, pe atât de dureroasă, că guvernul dela București nu ar fi emanația pură și simplă a arbitrariului moscovit, ci reprezentanța unui stat liber, independent și suveran.

Ne-ar place să putem spune că falsei Românii republicane și populare, se opune, unită și viguroasă, reprezentând unanim interesele și vointa celor 20 de milioane de români asupriti, Români rezistenta.

România rezistentă nu există încă. Din nefericire găsim în locul unde am fi avut dreptul să căutăm o voință unică și nesovăitoare, un mozaic de interese divergente, meschin încăerate în jurul problemelor de preseantă, de responsabilitate sau, pur și simplu, de distribuție de functii și onoruri.

Această a doua România, care ar fi trebuit să fie vijelioasa Românie a protestărilor, a acțiunii, a luptei, a răsboiului sfânt împotriva cotropitorului, nu este, deocamdată decât România salonarzilor și a politicienilor care au reprezentat cândva, nici ei nu știu bine dece, România de ieri.

Pe considerentul că reprezintă vechile partide politice (ceiace este discutabil), pe argumentul că partidele au reprezentat în trecut cele mai serioase instrumente de guvernare și de expresie a voinței populare (ceiace esee indiscutabil), prin concluzia pripită ce se poate trage din acest fals silogism, cea de a doua Românie, prostrată într'o criminală inacțiune (pentrucă înrigăria, sau ronțăirea de fonduri pcblice n'au meritat niciodată numele de acțiune) revendică totuși pretenția de a monopoliza (și ea!) reprezentarea intereselor naționale.

Scufundată aproape in înttregime in trecutul iertător, care-i nimbează biografia cu bucolice insușiri, in parte efective, cea de a doua Românie, România partidelor, refuză să ia act că nu și-a mai salvat din imersiunea in undele uitării decât un ciot: arierenul partidelor, redus prin amputarea succesivă a programelor, a aderenților, cu și prin dispariția terenului de acțiune.

Ca în preparatele biologice ale doctorului Carrel, această rămășită de organ se încăpățânează a nu lua cunoștiința de dispariția organismului din care nu era decât un fragment și, agitându-se cu falacioasă sprinteneală, uită că dacă mai traieste nu-și datorește supraviețuirea decât serului fiziologic ambient, încropit din simpatia democrațiilor persistente si condimentat cu aportul — substanțial, căci concentrat — al nu știu căror fonduri cu destinația deviată.

Dacă spectacolul pe care ni-l infățișază România comunistă este sinistru, pentrucă o mână de actori criminali asasinează sistematic substanta neamului, spectacolul histrionilor României p a r t i d a r e este trist. Trist, pentrucă în vreme ce Tara arde, cabotinii se piaptănă, atribuind mai mare însemnătate locului ce li se indică la un banchet Free Europe decât suferințelor în cascadă a patriei întinsă pe rug. Trist, pentrucă ocupând toată scena, tenorii operetei rezistențiale impiedică dela acțicne pe cei cu adevărata vocație. Trist, in fine, pentrucă după acest spectacol ne judecă nu numai străinătatea, al cărei dispreț la rigoare l-am putea digera, ci însăși Tara, acele 20 de milioane de țărani și muncitori, de femei, bătrâni și copii, de părinți și rude, care, îmbrăcați în zdrențe, închirciți de frig și de teroare, cu mâinile descarnate și gingiile în ruină de avitaminoză, aveau dreptul să aștepte dela frații scăpați spre libertate altceva decât pasivitatea neputincioasă, care îi lasă neapărați pradă primului politruk venit.

Arhanghelul Mihail

Un ateu ce poza în apărător al dreptei credinți se indigna de faptul că o mișcare politică și-a putut lua drept patron pe Arhanghelul Mihail. Şi ca să sublinieze "absurditatea" faptului adăuga: "Să fi fost un sfânt mai înțelegeam. D a r un arhanghel! Ce e aia un arhanghel?".

Un arhanghel e o căpetenie a unei "cete de puteri fără trup", a unei cete îngerești. Așa fiind, nu e de midade că o mișcare ce-și pune nădejdea, mai presus de toate, în puterea cea fără de trup a spiritului și-aluat drept protector și adchetip, în cer un arhanghel. Iar Adhanghelul Mihail e socotit de tradiția bisericească ca "voevodul tuturor oștirilor cerești", ca acel ce nu numai prin puterea duhului, ci și deadreptul cu sabie de foc în mână, frânge poterea răului.

In toate bisericele românești e înfățișat pe usa din dreapta a altarelor, păzind cu sabia sa altarul de spurcarea nevrednicilor.

Luarea Arhanghelului Mihail drept patron și sprijinitor al unei lupte sau al unei domnii, e o veche tradiție românească. Toți biografii lui Irimia Valahul, născut în 1556, subliniază marea dragoste ce-o purta Voevodului Oștirilor Cerești și multul ajutor ce-l aștepta dela el în lupta împotriva diavolului.

Mihai Vodă Viteazul nu era oare închinat încă dela naștere Arhanghelului Mihail, așa cum e și Regele Mihai? Câte biserici și mănăstiri nu sunt închinate Sfinților Voevozi?

Când lupta de azi a neamului românesc are de înfruntat cea mai deplină întrupare a diavolului, nu se cuvine oare ca lupta să fie dusă sub ocrotirea Arhanghelului Mihail? Nu uitati că atunci când bombele atomice le au toți, numai în puterea credinței stă superioritatea lumei binelui.

G. M.

ANIVERSARE

Se împlinesc la 30 Noembrie 13 ani de când — sub „glorioasa domnie a regelui Carol al II-lea" — deci în timpul e r e i democratice, a fost asasinat mișelește Corneliu Zelea Codreanu cu alți treisprezece legionari.

Deși condamnati de Tribunalele Militare legați în lanțuri, în plină noapte, au fost strangulați de subofițeri din Jandarmerie, corpul militar menit să asigure ordinea și respectul legii.

Dintre toate căpeteniile neamului îndoite lingușitor sub reavașa regelui călău și înmărmurite într'o tăcere pe cât de slugarnică pe atât de criminală, o voce, singură, s'a ridicat să rostească protestul ce o onorează: vocea minunatului Iuliu Maniu.

Spuneam că România rezistentă nu există încă. Afirmația noastră nu era exactă decât circumscrisă la manifestările oficiale mai sus expuse. Din fericire însă, paralel și în dureros divorț cu România „legală" a partidelor, există România reală, România acțiunii și a speranței.

Această a treia Românie nu o numim „a noastră" decât într'un sens care exclude intenția de apropriere sau revendicarea de paternitate. Este a noastră în măsura în care ne recunoaștem însă, in măsura în care ne reclamăm dela ea, și nu în aceia în care noi înșine am fi construit-o. Pentrucă aportul nostru, pe care n'avem dreptul să-l bagatelizăm printr'o falsă modestie, nu reprezintă decât un fragment, un fascicul din mănunchiul care grupează într'un singur elan pe toți cei ce, acasă și aici, luptă pentru reinstaurarea patriei în drepturile ei firești.

Conservând neclintită credința în destinele neamului, România reală este în primul rând aceia a fraților noștri care, luând calea munților, rezistă cotropitorului cu arma în mână. Este apoi România țăranilor, a muncitorilor, a intelectualilor care rezistă activ și pasiv împotriva minciunii, a jafului și a rusificării, plătindu-și de cele mai multe ori curajul cu viața. Este România celor ce zac în închisori (unii, în continuare, încă din vremea lui Carol, blestematul precursor al blestematului Stalin), celor ce lenesc sub cnut în tundrele Siberiei, celor ce mor (câte 30 și 40 pe zi) în infernul Canalului. Este, în sfârșit, România celor câtiva aleși ai soartei care, ajunsi la liman de libertate, luptă cu fapta, cu gândul, cu scrisul pentru păstrarea patrimoniului național și pentru sfărîmarea zidului de ură și de mișelie ce ne împresoară Tara.

Acestei ultime cohorte, echipa celor dela "însemnări" se consideră, prin tradiție și prin voință proprie, încorporată.

Lucian Furdui

...pământul ţării noastre geme...

Prin taxe excesive, „progresismul" intervine şi în ceremoniile înmormântărilor. Se urcă sicriul într'o camionetă, cu preotul şi membri familiei defunctului şi ajunşi la cimitir, sicriul este dus la groapă. Acolo se face o slujbă scurtă. Aceasta, când s'a putut obtine sicriul, c ă c i de când depozitele de cherestea au primit ordine severe să economisească la maximum materialele de construcţie şi să nu vândă particularilor scânduri dacă nu se prezintă autorizaţia sovietului local, foarte mulţi morţi sunt îngropaţi fără coşciug.

*

O nouă închisoare, cu un regim extrem de sever, a fost înfiinţată la Craiova pentru sătenii vinovaţi de sabotaj. Aceş tia sunt ţinuţi în noua închisoare până în momentul condamnării apoi sunt repartizaţi la Canalul Dunăre-Marea Neagră sau la alte câmpuri de muncă forţată.

Baia oprită.

In aceiaşi Oltenie scăldatul în Dunăre a fost cu desăvârşire interzis. Nu pentrucă undele albastre ale drumului fără pulbere ar fi infestate de rechini sau de microbi de poliomielită.

*

Grănicerii „români" au primit ordine să tragă în oricine s'ar scălda în apele infectate de virus titist. Primele victime au fost doi copii, dintr' un grup asupra cărora apărătorii ordinei staliniste au deschis focul.

Si ca să nu mai fie loc de discuţii şi controverse, s'a interzis şi adăparea vitelor în fluviu. Ţăranii nu au decât să se ia la întrecere socialistă în timpul ce le mai rămâne liber, să vadă care scoate mai repede ciutura din puţ.

Din pricina lipsei pe piaţă a cărnii, a crescut foarte mult în ultimul timp comerţul negru. Autorităţile comuniste au luat măsuri severe astfel încât se citează sentinţe de condamnare pentru sabotaj la 25 de ani de închisoare pentru a fi tăiat clandestin vite, la 10 ani închisoare pentru a fi vândut carne tăiată clandestin şi la 5 ani închisoare pentru a fi cumpărat această carne.

Arhitectura progresistă.

De puţin timp s'a instalat în Bucureşti o comisie sovietica de urbanizare cu scopul de a ajuta institutului român de construcţii publice (I.P.C.) să impună pe tot teritoriul românesc stilul arhitecturii sovietice din era stalinistă. Această comisie a modificat complet macheta noului teatru naţional ce urmează să fie construit în Bucureşti.

De bună voe...

In raidurile lor p e n t r u strângerea de cereale, agenţii colectori au fost însoşiţi de forţe miliţiene care să înăbuşe pe loc orice rezistentă a ţăranilor. Şi sângele a curs iară...

Inmulţisdu-se numărul miliţienilor comunişti, au fost rechizitionate in Bucureşti si imprejurimile orasului, noui clădiri pentru sediul acestor servicii sporite.

Pădurile ameninţate.

Noul ministru al Gospodăriei (dece nu „administraţie"?) Silvice (pentru acest termen burghezo - moşieresc nu s'a găsit încă echivalentul în limba pe care ne-o „reconsideră" dnii academicieni Vitner şi Roller, foşti trepăduş la ziarele „Adeverul" şi „Dimineaţa") îşi smulge părul din cap faţă de situaţia dezastruosă a pădurilor noastre: 900.000 hectare stau despădurite, alte 900.000 reprezintă păduri „răioase", degradate sau devastate de incendii.

Dece nu mai avem păduri? Pentrucă sovrom exportul în URSS ni le-a topit. Noul ministru, Pavel Stefan, face apel la Uniunea Tineretului Muncitoresc: „tinerii cu energia şi entuziasmul lor trebue antrenaţi în lucrările de refacere a pădurilor..."

Rusificarea CFR-ului.

„Scânteia" publică un articol privitor la avantagiile liniei largi de cale ferată, de tip rusecs. Avantagii? Fireşte. Insă pentru Soviete. Ruşii protestează deja că se pierde un timp preţios cu transbordarea la Galaţi şi Iaşi a sutelor de vagoane încărcate cu produse româneşti ce sunt zilnic dirijate către Rusia. Acelaşi timp se pierde, în sens invers, cu transbordarea trupelor ruseşti, ce curg către frontiera vestică.

Văd roşu.

Cortina de fier este impenetrabilă pentru produsele culturale a l e Occidentului? Cesuntată minciună! Iată, răsuflatul şlagăr „Je vois la vie en rose" a ajuns, din cauza culoarei, şi pe malurile Dâmboviţei. In orice caz Partidul a ordonat, fără nici o glumă, ca firmele tutulor magazinelor din Bucureşti să fie vopsite în roşu, culoare veselă. Exceptate sunt numai — nu se ştie de ce — farmaciile şi magazinele de mărunţişuri.

Ospitalitate.

Mamaia acordă ospitalitate în permanenţă la 600 tineri şi tinere din democraţiile populare. Durata invitaţiei este de 15 zile şi grupuri, grupuri s'au perindat toată vara tineri chinezi, coreeni, cehi, maghiari, bulgari şi albanezi.

Arestări.

Mai multe sute de miliţieni, ofiţeri şi oameni de trupă, au fost arestaţi sub învinuirea de complot... titist. Informaţia ne-o dă „La Nation Roumaine", care traduce poate greşit.

„Dictatura proletariatului" nu e tocmai fericită nici pentru muncitori. Tot sub teroare trăesc şi ei. Când din motive de economie se hotărăşte intr'o industrie (controlată de Stat) concedieri de personal, procedura e simplificată. Apare un miliţian în uniformă, pune in vedere concedialului că trebue sa plece imediat si sa nu mai calce pe acolo şi... totul e terminat.

Deportare de găgăuţi.

Autorităţile sovietice din Basarabia au început deportările de găgăuţi. Stabiliţi la noi de mai multe secole, găgăuţiii, deşi de origină turco-mongolă, s'au creştinat, unii dintr'înşii ajungând chiar parohi în unele din coloniile de exilati români din America latină. Desigur însă că nu acesta este motivul deportării lor în regiunea Kazanului, ci lipsa de încredere a ruşilor în lealitatea găgăuţă.

Stalin ne iubeşte.

„La Nation Roumaine" află că sovietele demontează anumite uzine din Cehoslovacia, pentru a le transporta şi remonta în Oltenia. Planurile ruşilor nu ni se par numai obscure, dar şi imprudente.

Hristosul vostru, Hristosul nostru

Cutremurat de strigătul ce umple lumea cu duh de răstignire, cu rănile nevindecate încă şi din nou răscolite, inima şi întreaga mea omenie mă îndeamnă să scriu aceste rânduri şi să-i mulţumesc documentaţiei publicaţii din exil „La Nation Roumaine" care, în № său din 1 Sept. 1951 a dat o atât de largă şi de necesară găzduire însângeratelor amintiri ale fratelui scăpat de sub paza străjerilor cu nimb de asiatică misiune.

Autorul reportajului, dl. I. V. Fougar, nu relateaza svonuri din auzite şi nici ştiri culese în fuga unui raid gazetăresc, ci odată cu vorbele în care îmbracă tragedia trăită în dostoiewskiana casă, încarcă undele aeriene cu suflul morţii.

După ce descrie aşezarea şi împărţirea închisorii din Aiud, fugarul din România eliberată în urna actului din 23 August 1944, (act căruia "La Nation Roumaine" în acela număr din 1 Sept. 1951) consacră un articol de fond "La p o r t é e d'un g r a n acte" zicându-i (pentru cui adormire de conştiin ta?) "Acte d'une p r o f o n de sagesse politique et d un grand courage... (într adevvăr, cumplit şi trist c raj!!) ...La Roumanie s'es affranchie d'une tyrannie a freuse et a repris sa rout traditionnelle vers la libert et la democratie...") — n trece prin umbra coşurilo care, fără întrerupere, împră ştie în patru vânturi cenuş bravilor noştri generali ames tecată cu făina măcinată d oasele amăgiţilor şi crunt d zamăgiţilor oameni politic Ne arată unde sunt caza gardineii şi cei 1000 de soldaţi comandaţi de 16 ofiţeri şi 26 subofiţeri la ordinile unui colonel invizibil; apoi „secţiile" „subsolurile" de tortură, cazematele şi faimoasa „zarcă" cu cele peste 100 de celule în care zac 1200 de arestaţi, mai cu seamă personalităţi politice şi militari de înalt rang. Regimul ce li se aplică este mai mult decât fioros. Mor oamenii ca muştele. In iarna anului 1949 au murit în celulele lor: Ing. Buşilă şi generalii Aldea, Macici şi Petrovicescu. Au murit, de foame şi de frig, fostul ambasador Vasile Stoica şi fostul ministru Mareş. Au murit şi mor atâţia şi atâţia, roşi de boli şi cu nădejdile stinse, sdrobiţi sub povara minciunei care le-a întunecat cerul.

„La fel —spune fugarul— erau acolo doi gardieni, care, în timp ce noi ne spălam, se delectau înfigându-şi vârful baionetelor în carnea noastră până ce ne ţâşnea sângele. „Astfel a murit Hristosul vostru!" urlau cei doi monştrii. Iar torturile de ordin moral..."

„Sigur — relatează el — un om care n'a trecut printr' o închisoare comunistă nu-şi poate da seama de teroarea ce o încercam noi..."

Eu, şi mulţi ca mine, mă închin patimilor tale, frate fugar, şi, dacă mi-ar sta în putinţă, ţi-aş da din sănătatea mea, ca să-ţi vindeci rănile şi să uiţi amarul, cum mulţi dintre noi se ostenesc să-şi uite amarul şi ruşinea îndurate, nu sub ocupaţie comunistă ci sub glorioasa epocă a mult cântatei democraţii româneşti, începând cu anul 1933, trecând prin anii

Cont. în pag. 10.

1938-40, apoi 1941, apoi anumite „batalioane disciplinare" ai căror soldați erau secerați din din fată de mitralierele rușilor comuniști și tâlhărește asasinați, din spate, de sicarii mărturisiților și nemărturisiților făuritori de criminale înscenări. Și altora, foarte multora, gardianul Turcu — fiara dela Aiud — pe când era prim gardian la închisoarea din Brașov, ne pa în borșul făcut din unghii de vacă și copite de cal, culese din șanțul țigăniei de peste drum de temnița noastră și ne spunea: "Asta vi se cuvine! Iar de băut, o să vă dau oțet, cum i s'a dat lui Hristos!".

Cred și știu că există neomenia de a fi cineva lăsat să moară refuzându-i-se medicamentele și ori ce fel de ajutor, știu și cred căci doar multora dintre noi, pe vremea/cand Tara avea un rege si un guvern de creștini prezidați de un I.P.S. Patriarh de autocefală Biserică, bolnavilor din lagărele de concentrare Vaslui, Miercurea Ciuc, Sadaclia, Râmnic, etc., etc. când cereau medicamente ori să fie transportati la vreun spital, elegantul și plinul de jandarmerești merite și decorații, colonelul Melicescu însoțitorul generalului de darmi Topor, se mira: "Medicamente!?" și răspundea: "Când vă voi vedea scuipând bucăți de plămâni, Spital!? Da, când vi se va ceti moartea în ochi, nu mai înainte..." Din păcatele semănate atunci au crescut lanurile nenorocirilor de acum.

Apoi, fiindcă am avut și trista onoare de a fi trăit aproape doi ani de zile în Buchenwald (unde am ajuns prin bunăvoința și ajutorul multora din cei care, datorită falselor pârghii de susținere, au căzut mai târziu sub gloanțe progresisto-democrate) îl cred și pe dl. Max, evreul care i-a strigat doctorului și gardianului de temniță: "Eu am fost în Buchenwald vreme de patru ani și am supraviețuit... In închisoarea voastră însă... nu cred că o să pot ajunge până la sfârșitul anului".

Cred și mă cutremur. Cred, căci am trecut pe unde ai trecut și tu. Și tu îi fi fost aruncat în temniță acuzat de trădare, cum și eu și alți am fost întemnițați sub aceiași învinuire. Pe cei aruncați în "carantinele zărcii" din Aiud, îi chinue și-i omoară aceleași fiare turbate împotriva carora au luptat camarazii mei "trădătorii de Tară" care au fost mitraliați și sfâșiați de baionete în 22 Septembrie 1939 de o monarhică democrație! O funie împletită din fire politice importate si din mizerii morale furnizate de mahalaua neaoșelor apucături, s'a strâns în jurul gramazului unui om care a spus: "... cine este nebunul care să creadă că dacă vor intra rușii în România nu ne vor sataniza, adică bolșeviza...?" Sau acea funie i-au oprit bătăile inimei fiindcă în preziua

dictaturii regale a spus: "Rău fac aceia care-l îndeamnă pe rege la o dictatură, căci pun Monarhia în conflict cu Nația și Dinastia în conflict cu însuși destinul ei"? Funia de atunci, aruncata de slugile acelorași stăpâni, s'a strâns mereu mereu in jurul grumazului Țării. Moartea unui om poate fi iertata, dacă nc uitată. Dar neprevederile care pot costa viața unui neam întreg, are cineva dreptul să le numească altfel decât cu adevăratul lor nume?

Hristosul insultat de gardienii de pe Golgota a înviat. Tara insultată și călcată în picioare de gardienii contractați "par un acte d'une profonde sagesse politique..." se va ridica, dar, ca să fim vrednici de iertătoarea-i îmbrățișare, va fi nevoe să ne spălăm multe, foarte multe din istoricile noastre metehne. Nu știu câte ur'e s'ar putea umple din cenușa copiilor, a mamelor, a soțiilor și fraților ponivoșilor care neau dat libertatea din August 1944, dar bănuesc și mă înspăimânt gândindu-mă la mustrările zecilor și sutelor de mii de morti fără cruce. Când neodihnitele lor umbre ne vor întreba despre împlinirea rosturilor noastre din libertate, ce le putem spune fără să roșim? Ce să le spunem, și să nu-i mințim? Invață-ne tu, frate fugar, spunen-ne cinstit, căci Hristosul vostru de acuma este Hristosul nostru de totdeuna: Hristosul României viitoare.

TOADER IORAS

ACCENTUL PE SOCIAL

Ante Ciliga, autorul cărții "Au pays du mensonge déconcertant" a publicat acum câteva luni un al doilea volum intitulat "Sibérie" dix ans derriére le rideau de fer. Lucrarea meritând prin datele inedite ce oferă, atenția unui comentar mai amănunțit, ne rezervăm plăcerea să revenim asupra ei.

Acum redăm doar din prefata semnată la Paris, in Ianuarie 1951, de către autor care este un vechiu corifeu comunist desamăgit și antistalinist o'concluzie la care a ajuns după o profundă cunoăstere a comunismului și a stărilor de fapt actuale .

Dispunând pentru numărul viitor al revistei noastre de un articol asupra imperativului solidarității sociale, am fost agreabil surprinși să regăsim, mai zilele trecute și

Urm. pag. 12.

În Timp și în Spațiu

Vom sublinia in această rubrică permanentă, de la o lună la alta evenimentele mai semnificative din politica internațională, relevând eventuala lor repercusiune asupra soartei țării noastre.

Fără indoială vedeta lunei Octombrie a fost Marea Britanie. Revenirea la putere a conservatorilor, surprinzătorul succes al grupului Bevan inăuntru parțidului laburist și in special seria de eșecuri externe, incă neincheiată, justifică afirmația. Asistăm la o rapidă pierdere de poziții care integrau tradiționala putere a imperiului. Domnul Churchill preia o situație excesiv de grea care insă nu poate fi imputată numai anilor de guvernare laburistă.

Prin asasinarea regelui Abdullah al Transjordaniei și a președintelui Pakistanului Liaquat Ali Khan, Anglia pierde doi devotați și influenți prieteni, tocmai is momentul in care se produce violenta intrare in scena politică, a lumei arabo-musulmane.

Iranul, al patrulea producător de petrol din lume (după U.S.A. Venezuela și URSS) denunță contractul, care expira in 1993, cu Anglo Iranian Oil Company ale cărei acțiuni aparțin in proporție de 53% Amiralitații Britanice. Diferendul nu este incă definitiv soluționat de Curtea Internaționala dar Abadan a fost părăsit de Englezi, fără speranță de reintoarcere.

Vecinul Irak, incurajat de precedentul persan, formuleaza dorința revizuirii am'abile a concesiunilor petrolifere.

Pericolul mai mare il constituie insă atitudinea Egiptului care cerând retragerea forțelor britanice și refuzând colaborarea in orice plan defensiv, atâta vreme cât mai ramân pe teritoriul său forțe militare engleze, a obligat guvernul britanic sa ia măsuri energice pentru a putea păstra controlul Canalului de Suez. Pierderea acestuia ar afecta evident nu numai interesele elgleze iar tensiunea actuală și manifestațiile partidului Wafd — care preconizează deschis, alianța cu Moscova — dau o nota de gravitate mondială conflictului.

Sunt explicabile și legitime sentimentele naționaliste ale lumei arabe insă ne putem intreba dacă aceasta realizează care ar fi urmările inevitabile in cazul in care ar solicita „protectia" Kremlinului. Iar in timpul acesta Kremlinul e dispus să-și distribuie "generozitatea protectoare" oriunde poate contribui la debilitatea blocului occidental.

In Marocul francez se intețește campania naționaliștilor impotriva Franței, cu tendința de extindere și in Marocul Spaniol, complectându-se astfel conturarea unei simultane acțiuni de totală emanciapre a lumei musulmane-cu pericolul de a se transforma intr'un nou „războiu sfânt".

Este explicabilă in asemenea imprejurări stăruința Statelor Unite de a se ajunge la o ințelegere in Corea.

Ce este mai puțin exlicabil e atitudinea Angliei care după recunoașterea — in dezacord cu Statele Unite — a guvernului Chinei comuniste după voalatele incercări de sabotare a planului Schuman și a lucrărilor congresului dele Strasburg — in situația incomodă in care se găsește, se opune incă inverșunat admiterii Spaniei in Blocul Occidental.

Cu prezenta dlui Churchill in fruntea Cabinetului Majestății Sale, mai ales după lungul timp de opoziție in care a putut cântări consecințele unor greșeli — in parte recunoscute — e de sperat că vom asista la o schimbare de atitudine. In tot cazul Statele Unite vor găsi o colaborare mai completă in conservatori decât in laburiști.

Dacă menționăm si impresia și comentariile provocate de pregresul sovietic — cu sau fără ajutorul Fuchșilor si Pontecorvilor — in domeniul bombei atomice, a bombei de hidrogen și a altor arme bazate pe razele cosmice, panorama generală nu e tocmai surâzătoare.

Propunerea ambasadorului Kirk la Moscova, refuzată, denaturată poate și divulgată de Vișinsky in presa sovietică și concluzia stărilor de fapt mai sus expuse, demonstrează că o soluție amicală cu URSS, soliție care ar pecetlui pentru multă vreme soarta celor peste o sută de milioane de abandonați „influenței ruse" are mulți partizani.

Se ventileaza iarăși ideia unei conferințe cu Stalin. Nu credem și nu sperăm că se va ajunge la un acord.

Un ast fel de acord ar fi catastrofal azi pentru zișii „sateliți" dar peste câtiva ani și pentru restul lumei libere. Dispărând avantaluj deținerii unilaterale a bombelor atomice, timpul care trece nu mai „lucrează" doar pentru Occidentali, iar Sovietele slăbesc puterea de rezistență a țărilor ocupate și incurajează orice proces de dezagregare in blocul anticomunist.

R. G.

De prin lume adunate

La 11 Noembrie Argentina a votat. Alegerile marchează un eveniment in istoria oricrei tări. Cele care au avut loc in Argentina in această lună depăsesc insă importanta obicinuită a consultărilor electorale comune.

Intr'adevăr, pentru prima oară rândurile votantilor s'au văzut ingrosate prin aportul masiv al cetatencelor. Mai numeroase decât bărbatii, femeile au sporit numărul alegătorilor dela 4 milioane la peste 8 milioane.

In plină libertate poporul argentian si-a exprimat vointa de a-l păstra pe Generalul Perón ca sef pentru o nouă periodă de sase ani. Majoritatea obtinută de creatorul justicialismului este, pentru Argentina, extraordinară. Extraordinară, pentrucă reprezintă un procent extrem de ridcat dacă tinem seama că s'a mămurat cu un partid intânar cu partidul cel mai vechi si cel mai puternic al Argentinei, partidul radical.

Pentru noi insă, care suntem spectatori impartiali si beneficiari recunoscători ai realizărilor Generalului Perón, triumful pe care l-a inregistrat in lupta adevarat democratică cu opozitia, este un triumf apoteotic iar rezultatul alegerilor echivalează cu o plebiscitare a regimului justicialist.

Comisia pentru Legislaţie socială din Camera Deputaţilor braziliană studiază un proect de lege care acordă lucrătorilor participaţii la beneficiile intreprinderilor. Articolu 2 din proect care a şi fost aprobat are următorul text: "Orice persoană care lucrează are dreptul de a participa la câstigul intreprinderii in serviciul caruia lucrează.

Intr'un articol publicat in Europe-Amerique, André Falk referă ca in Africa de Sud Facultatile refuză să primească studenţi negri din coloniile britanice. Toţ acolo s'a suprimat alocaţia pentru şomaj dar numai pentru "nativi". O institutoare malgache face 4 luni de inchisoare fiindcă si-a permi, intr'un tren, să se rezeme de bancheta pe care sa asezase o intitutoare olandeză.

Dificultatile intelectuale si sipirituale ale noului Stat Israel, reflecteaza evenimentul esential al epocii noastre: ;ăgânizarea lumii printr'o apostază in care se sbate chiar si Israel. Conflictul intre ortodoxia Rabinilor si laicii mocitate in secolul 19 si chiar dernisti aminteste luptele sus- 20 in Europa in jurul problemei clericalismului.

In Revista "Foit et Vie", in partea consacrata Statului Israel dl. F. Lovsky citeaza cateva exemple de intoleranta impusă in especial la Ierusalim si Haifa de păstrătorii fideli ai Thorei si Talmudului. Cafenelele sunt inchise Sâmbăta, zi in care este interzis să se fumeze pe strada. Dacă intr'o Sâmbăta s'ar livra la domiciliul laptele, s'ar produce ciocniri cu "les costauds du sabbat". Vinerea seara nu au loc spectacole publice.

In dimineata zilei de 8 noembrie, s'a oficiat la Biserica Româna Unită din str. Canning un Te-Deum pentru M. S. Regele. Un numeros public, parte invitat de dl. C. Vălimarescu, fost ministru plenipotenţiar organizatorull ceremoniei, parte neinvitat, a ţinut să-si arate adeziunea simbolului care uneste pe Românii exilaţi.

("ACCENTUL PE SOCIAL") Urm. din pag. 10.

cam in acelaş timp, ideia pe care o promovam, in prelegerile R. P. Lombardi şi sub pana unui fost ierarh comunist.

Ante Ciliga preconizează ca singur lucru susceptibil de a ilchida toate formele de imperialism si de a separa poporul rus de imperialismul stalinian "solidaritatea socială şi universala".

El recunoaşte ca fără o inarmare nu se va eşi din impasul actual dar că această inarmare singură, nu va rezolva situaţia mondială. "Timpurile cer un program coherent, dinamic, eficace, de reforme politice si sociale ale umanităţii." Luptând numai pentru apărarea statului-quo social, colonialşi politic, Occidentul risca să fie invins de Orient.

Dar, cum am spus, vom reveni asupra acestui subiect.

CRONICA LITERARA

„A murit un sfánt"

Poeme de VINTILA HORIA

Până mi-am strâns sufletul de pe arcurile podurilor măestrit aruncate de truda poetului peste timpurile arse de grindina atâtor nenorociri şi până când mi-an strigat inima pustiită prin bulgării ogorelor însemnate azi, în loc de troiţe albe, cu furci de negre spânzurători, miezul nopţii şi-a încrestat crugul pe ţărmuri de ape argentine. Invăluit de duhul şi binecuvântarea sfântului adormit pe coala cu miros de tei înflorit, am închis cartea şi-am rămas doar cu mine.

Am stors vin de viată din versurile poetului Vintilă Horia si m'-am cuminecat.

Mai târziu însă, când aş fi vrut să le împărtăşesc şi altora din această băutură, mi-am dat seama de puţina strălucire a vaselor mele; din cupele cuvintelor sparte se împrăstia ce era mai bun. M'am văzut în starea celui care, înfiocat de aripa dragostei, nu poata să spună nimic şi tace în faţa iubitei. Aş fi vrut să spun ceva despre această mare bucurie şi românească mândrie pe care ne-o face poetul, dar, dela o poezie la alta, din treapta unui viers de aur în treapta celuilalt, tulburat de frumuseţea urcuşului, graiul meu nu izbuti decât să întineze taina cu două-trei ştirbe interjeţii.

Se spune că dragostea ştie şi poate orice, că ea înţelege. Dar îndrăgostitul, ce poate el? El înţelege, dar nu poate explica. Poetul ştie acest lucru mai bine decât oricare dintre cititorii săi. Ajutând, par'că anume, neputinţei noastre, Vintilă Horia ne-o spune în versurile din "Poem pentru lumină":

..."Lumină de lampă, cu struna de miere

Culeasă'ntre pagini şi'n ceaşca de ceai

Toate chemările din strofe mi le-ai

Risipit pe cărări de tăcere..."

Profit de această mână întinsă şi las altora mai iscusiţi o eventuală prezentare a poetului care, în treacăt fie zis, n'are nevoie de prezentarea nimănui El ne-a făcut binele numai de dragul binelui. Legilor cărora el se supune sunt pe deasupra judecăţilor noastre.

Risipit pe cărări de tăcere..." De-a lungul acestor cărări — cărările pribegiei, pentru noi cei din exil — ochii noştri ar plânge după grădina raiului de ţară pierdută şi, cu amar, gurile noastre ar blestema nenorocul înstrăinării, dacă n'ar fi, ca o chemare la ordinea bărbăţiei cuvitele poetului aşezate la poarta de intrare în lumea poeziilor sale.

"...Azi un bărbat nu mai are voe să plângă decât sub cnutul absurd al durerilor fizice. Pentru celelalte stări sufleteşti, declanşate de un factor extern, trebue să găsească alt mod de a se manifesta: Tăcerea de piatră, acţiunea brutală, scrisul transformat în spadă, inteligenţa tradusă în fapte expiatoare, orice act însfârşit care să ne scape de a plânge, să împiedice cel puţin pe cei vor veni după noi de a dori să plângă, oriunde

La judecata de apoi, îngerii vor fi supuși
și judecații Apostolilor. în fața tribunalului
istoriei, cei mai imparțiali judecători, dar și
cei mai vajnici apărători, vor fi poetii. Iată
dece poetul este îndreptățit să ne interzică
plânsul. Sesizând urgiile ascunse celor din
rânduri, scrisul său este și trebue să fie
avertisment neamului. O sarcină grea, înfri-
coșetoare ca taina preoției, tăioasă și vin-
decătoare ca spad luptătorului fără de pa-
tă. In sbor peste spații robite și dincolo de
timpul amar, versurile lui Vintilă Horia
sunt cântece și ne sust legăminte.

Prin puterea darului său de a sfătui cu
mai marii oștirilor cerești, poetul întărește
brațul viteazului cu sabia de foc a libertă-
ții. Darul poetului și spada luptătorului sunt
singurele arme ce ne vor scoate din cenușa
lumii sfărmată sub copitele animalului po-
litic. Aplecată deasupra țării spartă de fie-
rul sulițelor întinse în toate otrăvurile mus-
tite din satanismul "acestui veac de nimic",
inima lui îi tămăduește rănile și mână în
mână cu blândul dela Assisi îi arată dreapta
înviere.

Numai cei tari sunt buni și numai celor
care au darul vindecărilor le este îngăduită
răzbunarea. Ceilalți să tacă! Iar dacă vre-
unul din cei care continuă încă să se mai
certe pe cămașa țării răstignite, ar vrea,
mustrat și ros de iscariotene remușcări, să
se închine, mai înainte de așa frânge genun-
chii, să deschidă cartea poetului, să citeas-
că poemul dramatic "Torța" si să asculte
cuvintele pe care Lucrețius i le spune lui
Liutbrand: "Tu semnul ăsta nu poți încă-al
face.

Ești cn păgân și drepturi încă n'ai . .

Să'ncerci în lumea noastră tot ce-ți place"

Poetul nu așteaptă laudele noastre, căci
și numele și opera sa sunt de mult să-
pate în marmura menită păzitorilor de taine
românești. Noi să fim înțelepți și să ne ru-
găm împreună cu el:

. . ."Și pe-o rază de luceafăr mare

Dă-ne un semn de milă și'ndurare

. . .Umilit ca Fiul Tău pe cruce

Zace'n lacrimi trupul rupt al Țării.

. . .Pică-i Doamne din uleiul sfânt

Peste rănile cioplite în pământ

Și înalță din puterea gliei

Chipul cel rotund al României".

S'atunci, vom plânge de bucurie. Aceste lacrimi ne vor fi îngăduite, căci alături de noi va plânge și poetul Vintilă Horia.

"CRITICUS".

CARTEA PRIBEGIEI

Luna Octombrie a oferit emigrației românesti trei cărți editate intr'un sătuc din munții Cordobei. Zilnic se prezintă cumpărători la cunoscuta librarie "Atlantida" de pe eleganta cale Florida și tot zilnic se primesc cereri de expediție de prin toate colțurile lumii, dovedind astfel entuziasmul compatriotilor noștri pentru a-și imbogăți bibliotecuța de exilat cu volume românești.

S'a întrebat insă cineva prin ce miracol au apărut aceste cărti? L'am urmărit discret, pe Grigore Manoilescu in timpul serbării dela Biserica din Calle Canning. când vorbitorii si asistența nu s'au ocupat de el. Modest, undeva in mulțime. i se putea citi in ochi unica dar imensa satisfacție intimă a implinirii unei datorii. Datorii? Față de cine? Față de țară și le conștiința lui. Meritul inițiativei și condițiile realizării ei nu au fost relevate de nimeni. Iată de ce ținem să dăm, cel puțin in aceste coloane, lămuririle cari pe mulți nu-i vor interesa.

Un distins român, dl. Gheorghe Grozovici, stabilit de peste 30 ani în Argentina îi oferise lui Grigore Manoilescu adăpost. Acesta însă, mânat de acelaș neastâmpăr care l-a impins, copilandru încă. voluntar în primul războiu, voluntar cam

încăruntit în al doilea războiu, nu s'a mulțemit să accepte o viață tihnită și lipsită de eforturi. Sufletul rămas tânăr a transmis entuziasmul ideii, altor câtorva zeci de prieteni care-și câștigă greu pâinea cea de toa-

SUB CERUL ARGENTINEI

In Septembrie a avut loc prima adunare generală a "Asociatiei Românilor Liberi" constituita in Argentina in cadrul "Ligei Românilor Libe" creiată in Statele Unite de dl. General Rădescu. Cu aceasta ocazie au fost alesi: Presedinte d. Pablo Mihail, stabilit de circa 30 ani in Argentina, Vice-Presedinti dnii Vintilă Horia si Dr. Oreste Popescu, Secretar dl. Av. Stan Ionescu. Au luat cuvântul dnii: Pablo Mihail, Florin Manoliu, Vintilă Horia, Alexandru Frâncu, Ing. A. Opran, dr. O. Alexandrescu, I. N. Manzatti, M. Dimitriu, Cpt. Boros.

S'au trimis tel:egrame M. S. Regelui si dlui General Rădescu.

Biserica Romana Unită din Buenos Aires comunică alegerea următorului comitet bibisericesc: Președinte dl. Ion Marchis, Vice-Președinte dl. Emil Moraru, Secretar dl. Titus Feher, casier dl. Ion Fleșeriu și membrii dnii Aurel Bochiș, Ion Brie și Tiberiu Malaiu.

La finele lui Septembrie a apărut Buletinul Bisericii Române Unite intitutal "Curierul Creștin" având colaborări de A. S. I. Principesa Ileana, Ministru Th. Scortescu, Vintilă Horia si a editorilor lui, Preotii dr. Ion Dan si dr. Gheorghe Rusu.

In zilele de 27 Septembrie si 4 Octombrie dl. dr. Al. Frâncu, directorul confratelui nostru "ROMANIA" a ținut duoa documentate conferințe in limba spaniolă inaintea unui numeros auditor si in cadrul Colegiului de Estudios Libres, conduc de R. P. Dr. J. Menvielle. Prima conferintă a tratat "Marxismo de pensamiento" iar a doua "Marxismo de combate".

La 30 Septembrie, cu o numeroasă asistentă s'a inaugurat in Salonul Bisericii Române Unite din Buenos Aires, Biblioteca - Librarii românească, prezentânduse cu aceiași ocazie și primele trei volume apărute in Editura un sfânt" de V. Horia, "Sfințitotii de icoane" de T. Ioras, si "Iți mai aduci aminte Doamnă" de I. N. Manzatti.

Un program artistic la reușita căruia si-au dat benevolul concurs dna Fernanda Fasce Mironescu, tenorul Filip, Baritonul P. Lipovan, tenorul Mazilu si dnii V. Horia, T. Ioras, I. N. Manzatti, I. Marchis și Parintele G. Rusu au oferit asistentei prilejul de a trăi cateva ore de calda atmosfera româneasca. Un bufet și o tombolă au reținut până târziu pe cei prezenti.

Cu prilejul unei conferințe a cunoscutului as al aviatieie germane generalu Galland, la Cercul Aeronautic din Buenos Aires, conferențiarul a afirmat ca faimoasele avione rusesti MIG, utilizate de comunisti in Coreea, sunt o reproducere a unui ultim model de aparat Messerschmidt din care nu se construiseră decat 50 de exemplare in faza premergătore capitulării Germaniei.

Universitatea din Cuyo (Mendoza) anuntă o descoperire stiintifică de deosebita importanta realizata de prof. dr. Wolfgang, Enherenberg si Arturo E. Corte. Este vorba de o oenergie intermedie intre energia atomică si energia chimică, prin folosirea integrală a radiațiunilor solare, bazată fiind pe investigatiile sensibilității culorilor negri și alb in relațiune cu razele solăre.

(Cartea pribegieri)

te zilele în fabrici și intreprinderi.

Foști profesori, medici, avocați sau meseriași și mici funcționari, contrânși astăzi mai toți la munci manuale, grele și slab remunerate, și-au rupt dela gură și în puține luni s'a adunat "capitalul începutului". Din țări îndepărtate, alți prieteni a căror existență e poate și mai grea decât a celor din Argentina, s'au grăbit să sprijine și ei inițiativa. Cumpărând un multiplicator, stenciluri, hârtie și rechizite, Manoilescu lucrând singur zece și douăsprezece ore pe zi, cu o putere de muncă și o răbdare greu de imaginat a bătut la mașină orbește (cum se bate pe stencil) ,a corectat, a tras pe multiplicator miile de pagini cari formează primele trei cărți apărute.

Ce l-a făcut să se înhame la o astfel de muncă, ce i-a făcut pe ceilalți, botezați în aceiasi credintă, sau mușcati de acelaș neas tâmpăr, să se priveze adesea de un minim necesar cotidian pentru a-și oferi sprijinul bănesc? Răspunsul e simplu. E vorba tot de neastâmpărul pe care nici Jilava carlistă sau antonesciană, nici Buchenwaldurile și Dachaurile de tristă memorie și nici Aiudul roșu, nu l-au putut stinge — din fericire —, chiar dacă nici astăzi nu poate fi iertat de anumiți oameni care au exilul destul de confortabil și mintea liberă de preocupări.

V. Tepeş.

MINCIUNI

Am primit din eroare următoarea scrisoare adresată celui mai mare ziar românesc din Argentina de dl Dino Acheson,. Cum rezultă din însuşi cuprinsul său, documentul este adresat confratelui "România". Eroarea factorului ne măguleşte, însă ne vedem obligati să dăm Cezarului ce-i al Cezarului şi dlui Francu ce-i al "României".

Mult stimate Domule Director.

Deşi nu ignor multiplele Dv. ocupaţii (ba cu Asociaţia, ba cu librăria, ba cu gazeta ce cu onaore conduceţi) în ultimul Dv. editorial "Rupeţi cu Ana Pauker, Domnule Acheson!" reclamă din partea mea o lămurire şi o justiifcare.

Lămurirea; prins într'atâtea necazuri domestice (Paralela, Germano-Japonezi; care se lasă greu, permanentul şantaj al Sovietelor, boroboaţa cu Marshall) agravate cu sburdălniciile aliatului englez (Sudan, Abadan, Bevan) n'am avut timp, recunosc, să reflectez mai matur la chestia ţărilor ocupate. Si, ce s'o mai întind, mărturisesc că ideaia luminoasă pe care mi-o sugeraţi nu-mi trăznise pur şi simplu prin zglăvoacă. Acuma că ştiu, o să vedeti şi n'o să credeti.

Justificarea: este drept că deşi am primit articolul Dv. de peste o săptămână, tot n'am rupt cu Ana Pauker. Vă rog să mă credeti că nu estenîci din rea voinţă, nici din neglijenţă. Este pur şi simplu din nedumerire: bine, bine, de rupt nu-i mare scofală, îmi zic eu. Dar cu cine înnod pe urmă, pentrucă relaţii cu România e musai să am. Credţi-mă, iubite Domnule Francu, am mare bătaie de cap cu românii ăstia ai Dvoastră.

Rasfoind "România", care a devenit pentru mine un adevărat oracol, dau peste editorialul semnat Gâgă, pe care nu-l studiasem cum se cuvine. Afludin studiul dlui Gâgă că aveţi un Comitet, că comitetul este recunoscut şi ceiace-i pune vârf, dispune şi de parale serioase.

Ei bine, scumpe coleg, am plăcerea să-ti comunic că zilele Anei Pauker sunt numărate. Rup cu ea şi înnod cu reprezentatul Dvoastră al tuturor, dl Vişoiansky. Numai un bob zăbavă, că acuşica-s gata.

Rugându-vă să transmiteţi sărutări de mâini Doamnei, rămân al Dvoastră devotat şi recunoscător. (Semnat).

DINU AKAESONG.

POSTA REDACTIEI

LA BUENOS AIRES

"Insemnări" se găseşte de vânzare în următoarele librării:

—Pigmalion: Corri e n t e s 515..

—Goethe: Corrientes 366.

—Atlântida: Florida 643.

Şi în chioşcurile:

—Alem esq. Corrientes.

—San Martín esq. Diagonal

POSTA REDACTIEI

—Corespondenţa se primeşte pe adresa "însemnări", calle Juncal 3423. pl. baja A. Buenos Aires.

—Orice trimiteri de bani se vor adresa administratorului nostru dl. D. Nicolau, calle Zanartú 762, dep. 1, Buenos Aires.

—Vom indica în numerele viitoare adresa corespondenţilor noştri din străinătate.

"I n s e m n ă r i" (APUNTES) No. 1 Noembrie 1951.

Redactia: calle Juncal 3423 pl. baja A.

Administraţia: D. Nicolau, calle Zanaratu 762, dep. 1.

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	Ptas	3.—
Austria	Sch.	0.60	Elvetia	Fr.	0.30	Uruguay	Pes.	0.50
Belgia	Fr.	5.—	Franta	Fr.	25.—	U. S. A.	Doll.	0.10
Brazilia	Cruz.	3.—	Germania	DM.	0.35	Venezuela	Boliv.	0.10
Chile	Pes.	3.—	Italia	L.	40.—			

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO -- ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.